

[Miljøministeren]

endnu mere alvorlig. Brundtland-kommissionens analyse af situationen i verden er så overbevisende veldokumenteret og skræmmende, at vi må reagere. Vi må tage fat på at ændre vor udvikling, inden det er for sent.

Det er imidlertid ikke udtryk for, at vi intet har gjort, at vi blot har siddet og ventet på katastrofen. Vi har gjort en stor indsats på miljøområdet de seneste år. Men meget tyder imidlertid på, at det ikke er nok, og at en bredere samfundsmæssig strategi skal anvendes, for at vor udvikling samlet set kan blive bæredygtig. Her kan vi lade os inspirere af Brundtland-kommissionen. En ny bølge af økonomisk vækst er således nødvendig på verdensplan, men vel at mærke en økonomisk vækst, som kvalitativt er anderledes end hidtil. Denne vækst må være bæredygtig, den må udnytte og udvide ressourcegrundlaget i stedet for at opbruge og nedbryde det.

Et andet centralt punkt er gennemførelsen af institutionelle ændringer både nationalt og internationalt. Disse ændringer skal sikre, at hensynet til bæredygtigheden slår igennem i beslutningsprocessen og sikrer øget demokrati og folkelig deltagelse.

Et tredje vigtigt punkt, jeg har hæftet mig ved, er nødvendigheden af at udvikle renere og mere energieffektiv teknologi. Det er en udvikling, som vi er i gang med, men rapporten understreger, hvor vigtig og nødvendig denne udvikling er for at løse både energi-, råstof- og affaldsproblemer nu og i fremtiden. Disse og mange andre emner vil indgå i det arbejde med en handlingsplan, som regeringen nu sætter i gang. Der er nok at tage fat på, og jeg ser med forventning frem til, at regeringen kan rapportere til Folketinget ved årsskiftet.

Sidste sommer havde jeg lejlighed til at deltage i styrelsesrådsmødet for FN's miljøprogram UNEP. Mødet var særlig interessant i denne sammenhæng, fordi både Brundtland-kommissionens rapport og det såkaldte miljøperspektiv var på dagsordenen. Sammen med miljøministrene fra de øvrige nordiske lande var jeg med til at bære de beslutninger igennem, som nu er blevet bekræftet på FN's 42. generalforsamling.

Erfaringerne fra disse forhandlinger har overbevist mig om, at situationen er alvorlig mange steder i verden, og at vi kan gøre noget hos os selv for at hjælpe på det problem, de

andre har. Brundtland-kommissionen taler om at tage fat nu, men stiller ikke hurtige resultater i udsigt. Det er de mange små og store ændringer, det handler om, og det lange, seje træk. Der er da også meget i gang, som peger i den rigtige retning.

Ser vi på det europæiske miljøsamarbejde, så har vi skabt samarbejdsstrukturer, som trods deres fejl og mangler lover godt for det kommende års arbejde. En lang række resultater er også opnået, og flere er på vej. Jeg vil her også henvise til den redegørelse, som regeringen ved årsskiftet gav Folketinget om det europæiske miljøsamarbejde, og det materiale, som jeg samtidig oversendte til Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg.

ECE's regionale miljøstrategi for Europa ligger UNEP's miljøperspektivdokument og ligger dermed tæt på Brundtland-kommissionens rapport. Regionalstrategien er naturligvis et forhandlingsresultat mellem regeringerne og derfor ikke helt så vidtgående som Brundtland-rapporten, men dokumentet er alligevel værdifuldt ikke mindst for det fremtidige Øst-Vestsamarbejde.

I EF er der også gennemført en række foranstaltninger, som ligger på linje med Brundtland-kommissionens anbefalinger. Her tænker jeg først og fremmest på det såkaldte VVM-direktiv om forhåndsvurdering af virkningerne på miljøet af større bygge- og anlægsarbejder. Jeg tænker endvidere på de bestemmelser, som EF-landene vedtog under det danske formandskab om regulering af import og eksport af farlige kemikalier, herunder pesticider.

Generelt set er EF et af de samarbejdsorganer i Europa, som har de bedste muligheder og de fornødne virkemidler til at kunne leve op til Brundtland-kommissionens anbefalinger. Så vil tiden vise, om disse muligheder bliver brugt. Regeringen vil i hvert fald gøre sit til, at de bliver det.

Også den internationale aftale i UNEP-regi om en væsentlig reduktion i anvendelsen af CFC er et væsentligt skridt, som viser, at det internationale samfund kan handle for at imødegå fælles trusler, i dette tilfælde nedbrydning af ozonlaget.

Endelig vil jeg pege på, at Brundtland-kommissionen har givet det nordiske samarbejde en inspiration ikke mindst på miljøsidens. Det nye udkast til et nordisk samarbejdsprogram, som